

Čís. 4382.

Minister s plnou mocou pre správu Slovenska bol oprávnený vydať zákaz rozširovania tlačív podľa § 10 odst. 3 zák. čl. XIV:1914.

Zrušením ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska nestaly sa výnosy a nariadenia ním vydané neplatnými.

(Rozh. z 5. marca 1932, Zm IV 497/31.)

Obžalovaní G. a F. boli nižšími súdmi uznaní vinnými prečinom podľa § 24 č. 3, posl. vety zák. čl. XIV:1914, ktorého sa dopustili tým, že obžalovaný F., knihkupec, objednal od obžalovaného G., nakladateľa, pre svojho zákazníka sériu kníh, ktorá obsahovala medzi inými tiež knihu vydanú v Maďarsku po 28. októbri 1918, rozširovanie ktorej na Slovensku bolo výnosom ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska zo dňa 12. októbra 1922 čís. 31394/D/22 prez. adm. zakázané, že obžalovaný G. mu ju dodal, a obžalovaný F., pretože jeho zákazník knihy hneď neprevzal, že ju držal vo svojom obchode verejnosti prístupnom. Oba nižšie súdy uznali obžalovaných vinnými podľa obžaloby.

Na jvyššom súde zmätočné sťažnosti obžalovaných jednak odmietol, jednak zamietol.

Z dôvodov:

Prevádzajúc dôvod zmätočnosti podľa č. 1 a) § 385 tr. p., dovodzuje obžalovaný G., že výnos bývalého ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska č. 31.394/D-22 nemá právnej záväznosti, pretože vydať zákaz podľa § 11 zák. čl. XIV/1914 je kompetentný minister vnútra, § 14 zák. čís. 64 z r. 1918 sb. z. a n. nedal vláde právo zmocňovať ministra pre správu Slovenska k prevádzaniu úkonov, o ktorých už rozhodol iný zákon, a § 85 ústavnej listiny č. 121 z r. 1920 sb. z. a n. taktiež ustanovuje, že pôsobnosť ministerstiev sa upravuje zákonom. Zmätočná sťažnosť nie je oprávnená. Najvyšší súd už vo svojom rozhodnutí z 12. mája 1931 č. j. Zm IV 611/30-3 vyslovil, že názor, ako je aj teraz uplatňovaný, nie je správny. V § 10 odst. 3 zák. čl. XIV/1914, a nie, ako zmätočná sťažnosť uvádza, v § 11 cit. zák. čl., ktorý sa týka pouličného rozširovania tlačív, je obsažené zmocnenie pre ministerstvo, vydávať zákazy rozširovania tlačív, ktoré boli vydané alebo tlačené mimo územia republiky alebo rozmnožené mimo tohoto územia, a § 14 zák. č. 64 z r. 1918 oprávňoval vládu dať niektorému svojmu členovi plnú moc, aby vydával nariadenia za účelom udržania poriadku, na konsolidovanie pomerov a zabezpečenie riadneho štátneho života. Z tej okolnosti, že vláda splnomocnila ministra pre správu Slovenska k vydávaniu nariadení, neplynie, že by tento minister nemohol vydávať nariadenia v rozsahu svojej plnej moci za ministerstvo.

Nesprávny je ďalej názor sťažovateľov, že zrušením rezortu ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska pozbyly platnosti automa-

ticky i nariadenia a výnosy týmto ministerstvom vydané. Zákon č. 64 z r. 1918 sb. z. a n., na základe ktorého vláda zmocnila ministra pre správu Slovenska k vydávaniu nariadení za účelom udržania poriadku, na konsolidovanie pomerov a zabezpečenie riadneho štátneho života, neobsahuje nijakého ustanovenia o tom, že nariadenia, ministrom pre správu Slovenska vydané, platia len do doby trvania tohoto ministerstva, a rečený výnos ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska nie je tiež časove obmedzený. Ani z obsahu toho výnosu nevyplýva, že by jeho platnosť bola časove podmienená trvaním ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska. Uvádza-li zákon č. 64 z r. 1918 sb. z. a n. v nadpisoch, že jedná o mimoriadných prechodných ustanoveniach, mal tým zrejme na myslí len mimoriadne, prechodné zriadenie ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska, nedotýka sa však platnosti nariadení a výnosov týmto ministerstvom vydaných, ktoré taktiež ako výnosy a nariadenia ostatných ministerstiev platia až do doby výslovného zrušenia, alebo zmenenej úpravy novými výnosmi a nariadeniami.

Čís. 4383.

Ustanovení § 5 zák. čís. 124/24 Sb. z. a n. předpokládá, že autorem jest třetí osoba, nikoli zodpovědný redaktor.

Autorem jest nejen, kdo sepíše a uveřejní své vlastní myšlenky, nýbrž i ten, kdo reprodukuje projevy třetích osob.

Při souběhu trestných činů předpisuje § 102 tr. z., aby peněžitá pokuta byla uložena na každý trestný čin zvláště.

(Rozh. z 5. března 1932, Zm IV 594/31.)

Nejvyšší soud zamítl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku vrchního soudu v Košicích ze dne 7. září 1931, jímž byl potvrzen rozsudek krajského soudu v Berehově ze dne 14. listopadu 1930, kterým byl obžalovaný uznán vinným dvojnásobným přečinem pomluvy podle §§ 1, 3 odst. 2 čís. 2 zák. čl. XLI: 1914.

Z d ů v o d ů :

Obžalovaný, zodpovědný redaktor period. časopisu, si stěžuje, že nebylo při výměře trestu použito § 5 tisk. nov., neboť jmenoval hned autora, totiž, že I. R. přednesl na veřejné schůzi slova, pro která je obžalovaný žalován, a že by utrpěl citelnou majetkovou škodu, kdyby tyto zprávy nebyl uveřejnil, poněvadž předplatitelé a čtenáři by jeho noviny neodebírali. Tím uplatňuje stěžovatel ve věci zmatek podle č. 1 c) § 385 tr. ř., že totiž nižší soudy mylně neuznaly na jeho beztrestnost. Zmateční stížnost není oprávněna. Autorem závadného článku je podle vlastního doznání a podle zjištění nižších soudů obžalovaný, neboť závadný článek sepsal. Okolnost, že obžalovaný k sepsání článku použil přednášky I. R., neodnímá mu vlastnost autora, neboť autorem není jen ten, kdo